

một đôi phương lợi hại có thể xướng tay làm dữ bất cứ lúc nào..

Thiếu tướng Tokita tiếp tục, giọng thao thao bất tuyệt :

— À, tôi chưa giải thích ông nghe lai lịch của bộ âm chén này. Chỉ có cặp chén là bằng đá quang ngọc, còn cái ấm là ngọc giả, dùng ra, nó cũng được tiện bằng ngọc, song là bằng loại ngọc không quý bằng.

Ngọc dạ quang từ vua Sở qua tay vua Triệu, rồi đến vua Tần, trải qua bao nhiêu gian nan, hàng chục viên thượng tướng bị tử trận, quốc gia nghiêng ngửa. Vua Tần mê ngọc dạ quang bèn đem 15 thành đoạt chiếm của nước Triệu trả về cho vua Triệu để đổi lấy nó. Về sau người ta mới đặt tên nó là «ngọc liên thành». Vua Tần thống lĩnh toàn cõi Trung quốc, sai đem ngọc dạ quang gọt trạm làm ngọc tỉ.

Ngọc dạ quang nằm chìm trong khối đá lớn, cái ruột là ngọc còn lớp đá bọc ngoài là thứ ngọc xấu hơn nên được tách rời khỏi cái ruột, và được cất giữ trong kho nhà vua. Đến thời mạt Tần, lớp đá này cũng bị mất cắp và trong nhiều năm liên tiếp thất lạc trong dân gian. Đầu nhà Thanh, nó được một người thợ ngọc bán cho cháu chắt của Lạn Tương Như, rồi được tiện gọt thành một cặp chén uống trà. Định mạng thật lạ lùng, cháu chắt

của Lạn Tương Như mua được nó thì khác nào vật hoàn chủ cũ.

Hắn ông còn nhớ, Lạn Tương Như là môn hạ của vua Triệu, sau chỉ nhờ tài biện luận sắc bén chống lại âm mưu của vua Tần toan đoạt không ngọc dạ quang nên được vua Triệu phong làm thượng tướng. Họ Lạn từng mang ngọc dạ quang trong mình từ Triệu sang Tần do đó biết rõ tướng mạo và bản chất của viên ngọc, cháu chắt của họ Lạn cũng biết rõ vì họ Lạn đã ghi chép đầy đủ trong gia phả.

Nước Tàu bị loạn lạc, tình cờ sở hữu chủ của cặp chén trà bằng ngọc dạ-quang lại là tôi. Người ta đặt tên là dạ-quang ngọc rất đúng, vì trong tối nó tỏa ra ánh sáng như có lân tinh, nó còn có đặc điểm bài trừ tà ma, đặt bên mình thì luôn luôn tránh được những bệnh thời khí xở mũi, nhức đầu, cảm mạo.. nó ở đâu thì ruồi muỗi, nhán, rắn mối không dám bén mảng đến trong đường kính 5,10 thước và kỳ diệu hơn nữa là nó giống như da thịt đàn bà...

— Vì nó mịn màng ?

— Dĩ nhiên da thịt đàn bà phải mịn màng. Nhưng da thịt đàn bà còn một đặc điểm bất hủ, khác ấy là trời nóng thì mát rượi, trời lạnh thì ấm ấm, đó là chưa kể đến mùi thơm của cặp chén hòa trộn với mùi thơm của nước trà..

— Thiếu tướng là người sung sướng nhất đời. Tôi nghĩ rằng những nhà đại phú trên trái đất dám bỏ hết sản nghiệp của họ đổi lấy cặp chén trà thiếu tướng cũng không bán.

— Ông nói đúng. Cặp chén ngọc này vô giá. Nếu đặt giá, tôi có thể kiếm được người sẵn sàng mua hai triệu mỹ-kim. Nhưng ông đừng tưởng tôi sung sướng nhất đời... Có những người sung sướng hơn tôi gấp chục lần...

— Tôi chưa hề thấy ai.

— Như ông chẳng hạn.

— Thiếu tướng căn cứ vào đâu mà quả quyết tôi sung sướng nhất đời ?

— Vật quý nhất trên thế gian là tình yêu. Ông hội đủ điều kiện để yêu và được đàn bà yêu. Hôm nay ông lại thêm một sung sướng khác. Tôi mời ông đến đây là để biểu ông cặp chén dạ-quang ngọc.

Văn Bình đứng dậy lùi lại một bước. Tại chàng rất thính, Tokita lại nói đồng đặc, chàng không thể nghe lầm. Tại sao Tokita lại chịu mất luôn một lúc hai triệu đô-la Mỹ ? Nghĩa là hẳn thả con săn sắt để bắt con cá rô. Cặp chén trà trị giá hai triệu đô-la, điều này đúng hay sai phải đợi thời gian trả lời, nhưng còn các thùng thép đựng chất độc Disa có

khả năng giết hàng triệu con người trên thế giới thì chàng biết chắc là có quốc gia trả mua từ 100 triệu đô-la trở lên. Tokita khôn lắm... Nhưng đó là khôn vặt. Cái khôn không tương xứng với thanh danh lấy lòng của «anh hùng châu gô»...

Văn Bình lắc đầu :

— Đa tạ nhã ý của ông. Tôi không thể...

Thiếu tướng Tokita ngắt lời :

— Ông từ chối là đúng. Vào hoàn cảnh ông hiện nay tôi cũng từ chối.

— Vậy ông còn ép tôi làm gì ?

— Vì ông từ chối là do sự hiểu lầm. Ông từ chối vì trong thâm tâm ông nghĩ cặp chén dạ-quang ngọc là món quà hối lộ. Chúng ta nên thành thật với nhau hơn nữa, ông à... Ông tưởng tôi biểu cặp chén ngọc để yêu cầu ông rút khỏi Tân gia Ba, mặc tôi chiếm hữu các thùng chứa chất độc Disa phải không ?

— Phải. Tôi thẳng thắn ca ngợi tình bực trực của ông.

— Ha ha, ông Văn Bình ơi... ông nghĩ sai toét. Ông và tôi không phải là hai người, hai tổ chức duy nhất ngấp nghé hóa chất Disa. Đang còn nhiều người, nhiều tổ chức khác. Ông ở lại đây hay không cũng chẳng làm kế hoạch hành động của tôi thay đổi. Và lại, vấn đề hối lộ chỉ được đặt ra nếu ông

là người trên của tôi. Thứ nhất, về tuổi tác, tôi gần gấp đôi ông. Nghĩa là ông chỉ đáng làm em út.

— Về khoản tuổi tác, tôi không phản đối.

— Thứ hai, kinh nghiệm về trường đời, ông cũng chỉ đáng làm em út tôi.

— Tôi mạn phép không đồng ý. Ông giỏi chữ Hán tất biết «lão ô bách tuế» thua xa phượng hoàng sơ sinh.

— Ha ha... lâu lắm anh hùng chân gỗ Tókita chưa hề được nghe ai thách thức... Việc đó sau này sẽ tính. Nhưng còn lý do thứ ba. Lý do tài nghệ. Về võ thuật, ông có chịu làm em út tôi không?

— Để hạ hồi phân giải.

— Tức là ông nuôi hy vọng đánh tôi ngã.

— Thưa ông.. người ta chỉ nuôi hy vọng nếu chưa hội đủ thực lực. Tôi tin tưởng mãnh liệt như vậy.

— Ông tin tưởng mãnh liệt sẽ đánh tôi ngã.

— Xúc phạm bậc trưởng thượng là điều cấm kị trong nền võ. Tôi không dám hồ đồ, ngay cả với đối phương, với kẻ thù của tôi. Kính lão đắc thọ mà ông?

— Ha ha... phượng hoàng sơ sinh khúm núm trước lão ô bách tuế! Nay ông Văn Bình ơi, tôi biểu cặp chén quý là do thói quen khật khùng. Tôi mãi

bệnh khật khùng.. ông quên rồi ư? Thói quen của tôi là trước khi so tài tôi tùy theo trình độ đối phương mà biểu quà. Kể quả kém cỏi sẽ chỉ nhận được món quà tầm thường. Tôi giành quà quý giá cho đối phương đặc biệt. Trong nhiều năm giảng hồ, coi thiên hạ bằng nửa con mắt, tôi nguyện biểu vật tôi quý nhất là cặp chung trà dạ-quang ngọc này cho kẻ nào đủ khí lực chịu đựng với tôi một vài hiệp. Tôi đi đã vệt gót chân, chờ bạc đầu mà chưa tìm thấy tri kỷ. Ông Văn Bình ơi, ông nên vinh hạnh được tôi, thiếu tướng Tókita vô địch, chọn làm tri kỷ. Ông đừng phụ tấm lòng ngưỡng mộ của tôi, ông hãy nhận quà đi rồi chúng ta hẹn ngày giờ giao đấu. Mến tài ông tôi sẽ lựa đòn nhẹ, ông...

— Tókita, ông tỏ ra kiên cường phách lối quá mức. Nếu tôi không vị nể...

— Ha ha... ông cũng vị nể tôi nữa ư? Tôi cứ tưởng ông vị nể người thiếp mỹ lệ của tôi.

— Người thiếp mỹ lệ nào?

— Ông Văn Bình giả vờ tài quá. Người thiếp mỹ lệ này là Disa, tôi mê chất Disa nên lấy nó đặt tên cho nàng. Tôi quý nàng hơn hết mặc dầu tôi biết nàng nhẹ dạ, dễ nghe lời đường mật của đàn ông vạm vỡ, khôi ngô. Ông muốn ra tay tế độ với

người trầm luân hả? Nàng sống với tôi, sung sướng như ở trên tiên giới. Song nếu nàng than thở tôi cũng không khiển trách. Ông trẻ hơn tôi, khỏe hơn tôi lại đẹp hơn tôi nhiều, nàng có cảm tình với ông là đúng. Ha ha... lát nữa đây nàng sẽ thấy rõ sự thật.

— Mời ông ra tay trước.

Thiếu tướng Tokita cười nhạt, vòng tay thi lễ :

— Tôi chỉ giao đấu với một điều kiện. Nếu ông thắng tôi nhường nàng cho ông. Nhược bằng ông thua ông phải lãnh bộ ấn chén ngọc mang về.

— Điều kiện của ông thật khôi hài. Như vậy, tôi thắng hay thua cũng đều được lợi. Tôi xin đề nghị : nếu bại, tôi sẽ đáp chuyến máy bay sớm nhất rời Tân gia Ba.

— Không, tôi không chấp thuận đề nghị này. Vì bản tâm tôi là muốn ông ở lại đề tranh tài cao thấp về mưu lược.

— Ông chắc thắng ?

— Chắc trăm phần trăm. Tài nghệ của ông chỉ vừa đủ cho ông làm em út của tôi.

Bình sinh Văn Bình nhịn nhục rất giỏi. Nhiều khi bị địch lăng mạ, tận tể chàng vẫn phớt tỉnh như không. Nhưng lần này máu nóng chạy hừng hực vì chàng bị Tokita có ý vui xuống đất đen trước mặt

người đẹp. Phút này Disa đang ở phòng bên, song nàng không thể không lắng tai nghe. Chàng sẵn sàng bắt chước Hán Tín luôn tròn làm việc lớn miễn hồ không có mặt người đẹp... Thiếu tướng Tokita vừa chạm đến con hồ dử đang nằm ngủ trong lòng điệp viên Z-28.

Lệ thường, chàng ít ra đòn trước. Lệ thường, chàng nhường đối phương vì không muốn mang tiếng hiếp đáp. Chẳng hiểu sao khi ấy chàng lại nhắm mặt thiếu tướng Tokita hơi quyền ào ào,

Trong đời hàn động chàng đã tấn công là đối phương ít hy vọng tránh né. Atemi của chàng được phóng lệ như chớp xẹt và nặng như búa tạ. Cho nên, ngay sau khi đột kích, chàng dính dính chiếm được thượng phong. Dầu là võ sư thượng thừa Tokita cũng phải thất điên bát đảo.

Điều chàng không dè là Tokita vẫn thung dung. Bàn tay chàng chặt ngang yết hầu hãm, hãm đã nâng cùi trở lên đỡ. Chát một tiếng, sống bàn tay của Văn Bình chém xuống xương khuỷu. Tiếng chát khô khan này chứng tỏ xương Tokita rắn như thép.

Văn Bình tiến nửa bộ quét chân trái ngang mặt đất với ý định làm Tokita mất thăng bằng. Đồng thời cùi tay phải trong một thế cùi trở tuyệt diệu của bộ quyền bộ ngựa thúc giữa ngực

Tokita. Hai đòn hiểm được tung ra cùng lúc, lại cùng một công lực lợi hại như nhau. Chỉ chậm một phần trăm tích-tắc đồng hồ là Tokita có thể mạng vong.

Nhưng hai chân của Tokita vẫn trơ như đá vững như đồng tuy đòn quét là một bí kíp nhu đạo. Không những thế Tokita còn nhắc một chân dùng đầu gối chặn đòn ngược của Văn Bình.

Và trong loáng mắt hai đòn tuyết xảo của Văn Bình bị Tokita hóa giải.

Văn Bình nháy mắt, bỏ hơi vã đầy trán, miệng kêu nhỏ :

— Bạch mi quyền phở!

Tokita vừa vận dụng cùi trở và đầu gối để phòng thủ. Đó là đặc điểm của Bạch mi quyền phở, bộ quyền của loài bộ ngựa. Văn Bình thường tự hào là ông vua không ngại của Bạch mi quyền phở, chàng hằng tưởng ở cõi Viễn Đông chỉ còn chàng nắm vững được ám quyết của bộ quyền siêu đẳng có một không hai ấy.

Sự thật đã đến với chàng quá phũ phàng. Mới đó một ngày, giai nhân Bích Ngọc ở Sài Gòn đã đánh chàng xững vững bằng đòn cùi trở bộ ngựa. Giờ đây đến lượt thiêu tướng Tokita sửa lưng chàng cũng bằng đòn bộ ngựa, những ngón đòn mà

chàng coi là đòn ruột của chàng.

Tuy nhiên, việc Tokita am tường Bạch mi quyền phở—đầu là am tường cận kề với nhiều năm công phu tập luyện—cũng chưa làm Văn Bình sững sốt. Sững sốt pha lẫn tức tối, Sững sốt pha lẫn thần phục. Vì bộ quyền Bạch mi lấy sự quân bình của hai chân làm căn bản, muốn học nó việc đầu tiên là luyện cặp giò thật cứng. Không ai cụt một giò—cụt hẳn đến háng—như Tokita mà dám học Bạch mi quyền phở. Chứ đừng nói đạt trình độ thượng thừa về quyền pháp bộ ngựa này nữa...

Văn Bình đối diện Tokita gờ nửa giờ đồng hồ nhưng mãi đến khi ấy mới nhớ ra hẳn cụt một giò. Hẳn lập chân giả song người ngoài không ngờ Lối di đứng của hẳn thoải mái, nhẹ nhàng như đủ, hai chân. Khi ấy Văn Bình cũng nhớ đến những bước đi thoảng phớt như lá rụng của Tokita. Trình độ khinh công của hẳn đáng làm chàng ngả nón khâm phục. Khinh công là môn võ khó học, điều kiện tất yếu để học khinh công là có đủ hai chân.

Vậy mà Tokita giỏi khinh công... Chàng còn trẻ, hai chân dai và dẻo song bản lĩnh khinh công của chàng cũng chỉ ngang hẳn là cùng. Đó là hẳn què cụt, nếu không mang chân gỗ hẳn đã hơn chàng một quãng đường xa lắm. .

Tokita lại cúi đầu chào theo kiểu Phù Tang :

— Vâng, đó là Bạch mi quyền phổ. Ông còn nghề nào nữa, xin biểu diễn nốt cho kẻ hèn này thụ giáo...

Văn Bình chuyển sang Thái cực quyền, vận dụng kinh lực vào đầu ngón chọc mạnh mẽ của tuấn tướng Tokita. Chàng không nhắm tử huyết, vì theo kinh nghiệm võ sĩ cao cường thường phòng thủ tử huyết rất kín, chàng chỉ hy vọng đánh rập xương hông đối phương. Đối với võ sĩ thái cực quyền thì hai bên xương hông giống như móng tòa cao ốc, móng sụp thì bin-dinh nhiều làng phải đổ. Tokita co rúm người để chịu đòn.

Mạng sườn gồm toàn sụn nhưng chàng lại có cảm giác như bằng bê-tông. Đầu ngón tay của chàng bị dội ngược Tokita không hề bị thương tích, sắc mặt vẫn nhuận hồng, hần bước xéo rồi cười khây, giọng nói trở nên khinh mạn hơn bao giờ hết :

— Vốn liếng của đại tá Z. 28 chỉ nghèo vậy thôi ư ?

Nếu Tokita tát tai chàng trước mặt giai nhân thì cũng chỉ có thể làm chàng tức lộn ruột như thế là cùng. Mặt đỏ bừng, gân tay run run, chàng găm

lên quyết ăn thua đủ với võ sư cụt chân. Nhưng một lần nữa chàng lại thất bại. Chàng tiếp tục tấn công mạng sườn. Và bàn tay chàng bị da liếng, trong khi ấy Tokita vẫn nhón như không.

Điệp viên Z-28 dọc ngang trên khắp trái đất chưa hề chịu khuất phục ai, đây là lần đầu chàng đương đầu với một võ sĩ hơn hẳn chàng một bậc. Chàng nhận thấy nếu không tìm cách kết thúc chóng vánh chàng sẽ bị triệt hạ dễ dàng. Đầu sao hần cũng đã luống tuổi. Khi lực của võ sĩ suýt soát 60 khó thể bằng khi lực của võ sĩ trên 30. Hơn nữa, hần giỏi các môn quyền cước Viễn Đông, chứ vị tất hần ăn đứt chàng về võ sambô Nga la tư và những môn võ kỳ dị khác mà chàng từng hấp thụ tinh hoa trong nhiều năm lang thang từ Á sang Âu và châu Mỹ la-tinh.

Phần nào chàng lép vế Tokita là do chàng chủ tâm gương nhẹ từ nãy đến giờ. Chẳng hiểu sao chàng lại có cảm tình với hần, nên chàng chỉ đánh đòn mè, đòn gây thương tích, chứ không đánh đòn chết. Hần đã đập chàng xuống bùn đen, chàng không thể đóng vai quán tử hiền đức thêm nữa.

Chàng bèn hét tiếng khai lớn, tiếng hét từng làm nhiều đối thủ kinh hồn táng đờm, tay chân rụng rời, rồi vung găng, dồn hết tài năng vào những

ngón đôn tới bậu.

Thiếu tướng Tokita né đôn, và nhảy lùi khỏi tầm kích của Văn Bình. Hắn nói, giọng vẫn chưa đầy lễ độ :

— Ông Văn Bình, ông định giết tôi thật ư ?

Câu nói của Tokita như gáo nước lạnh dội xuống đầu hâm hấp nóng làm chàng bàng hoàng tinh ngộ. Chàng vội thu đôn. Vẻ miệt thị trên mặt và trong giọng nói của Tokita cũng biến mất. Bằng thái độ nghiêm trang, hắn nói với chàng :

— Ông dùng độc thủ, tất tôi cũng phải dùng độc thủ đáp lễ. Và trong cuộc đấu táng tận tình nghĩa này một trong hai ta phải chết. Tôi không nghĩ rằng ông giết được tôi. Cho dầu ông giết được tôi thì ông cũng chết vì đàn em của tôi sẽ ủa ra báo thù. Ông chống được quyền cước, nhưng không chống được súng đạn. Đấu võ, không nhất thiết một bên chết hay bị thương nặng mới định được hơn thua. Chúng ta vừa thử tài nhau trong vòng một phút đồng hồ. Tôi nhận thấy ông là cây hoa đại quý trong võ lâm. Tôi đề nghị ngưng trận đấu ông nghĩ sao ?

Thiếu tướng chân gỗ Tokita quả là ông già khật khùng. Hắn mời chàng đến thưởng trà âm dương trong chén ngọc dạ quang, mời chàng tỉ thí

dễ tranh đoạt giai nhân Disa rồi đột nhiên hắn đòi ngưng trận đấu... Trừ phi bệnh khật khùng của hắn là thủ đoạn nhằm đạt mục đích nào khác...

Tokita đã khật khùng, chàng cũng phải khật khùng cho hắn biết mặt. Chàng gặt đầu, vui vẻ :

— Vâng, tôi xin chấp thuận lời ông yêu cầu. Nhưng còn lời ông hứa với tôi ?

— Lời hứa ?

— Vâng, ông hứa là trong trường hợp tôi thắng ông bại, ông sẽ nhường nàng.

— Nghĩa là ông thắng trận này ?

— Vâng, tôi thắng nên ông xin ngưng trận đấu.

— Ha ha, ông Văn Bình nói đúng. Tokita này chịu thua. Tôi xin nộp người đẹp cho ông. Nhưng với một điều kiện. Một điều kiện hoàn toàn nhân đạo. Nếu người thiếp của tôi bằng lòng theo ông ông mới được mang nàng đi, bằng không...

— Đó là điều dĩ nhiên. Nàng chỉ hơi lưỡng lự tôi cũng từ chối ngay, chứ đừng nói không bằng lòng nữa.

Thiếu tướng Tokita mở cửa ra lệnh đồng dục cho thuộc viên tìm gọi Disa. Thì ra trong khi hai người đấu lý và đấu chưởng bên ngoài đám cận vệ vẫn canh phòng cẩn mật. Văn Bình

cảm thấy nghèn ngẹt ở cổ họng. Nếu muốn giết chàng Tókita đã có thể thực hành ý định không mấy khó khăn. Hẳn khỏi cần bày trò tử thi. Thuộc viên của hẳn chỉ lấy cò là đủ. Trận đấu ngắn ngủi vừa xảy ra đã cho chàng thấy sự chênh lệch rõ rệt giữa hẳn và chàng. Hẳn dần xếp cuộc hội kiến lạ lùng đêm nay chẳng qua để mua chuộc chàng...

Chàng đang tần ngần thì Disa bước vào. Dáng đi của nàng vẫn uốn éo như rắn. Da thịt nàng thơm ngậy ngất. Tuy nhiên, nàng có vẻ khúm núm và sợ sệt trước Tókita như thể chông nàng là vị đại hoàng đế còn nàng chỉ là cung nữ nghèo hèn. Đến trước mặt Tókita, nàng vòng tay :

— Thưa, mình sai gọi em.

Tókita chỉ cái đôn kê gần tràng kỷ :

— Minh ngồi xuống. Rồi pha nước mời khách.

Tuy được chông cho phép, Disa không dám ngồi. Nàng rạp mình chào Văn Bình rồi từ tốn rót trà ra chén ngọc, cung kính nâng ngang mày cho chàng. Phải nói là nàng dâng trà mới đúng. Và là cung nữ dâng trà cho vị đại hoàng đế... Trong lúc nàng nâng chung trà ngang mày, đầu gối nàng gập xuống, đúng là điệu bộ của thần dân trước bệ rồng quyền uy vạn năng..

Tókita đứng dậy, nói với Disa :

— Ông Văn Bình xin phép đưa mình ra biển hóng gió và tôi đã đồng ý. Trời đã khuya, đến giờ luyện thiền, tôi đành cáo lỗi quý khách, mình hãy thay tôi tiếp rước cho đúng lễ nghi.

Nói đoạn Tókita bước vụt ra ngoài. Hẳn bước dài và nhẹ trong loáng mắt hẳn đã khuất ngoài hành lang, Văn Bình không kịp chào. Chàng thở dài, đặt chén trà xuống khay, không uống :

— Thật tôi không ngờ.

Disa không đáp, nàng nhìn chàng, dáng điệu khô sở. Đêm nay tại Tân gia Ba là đêm của nhiều chuyện không ngờ. Chàng cảm thấy cõi lòng se thắt. Thiếu tướng Tókita chắc phải có phép lạ thần bí Disa mới răm rắp tuân lệnh như thế.

Disa vẫn khép nép đứng im, Văn Bình giục :

— Tókita dặn cô dẫn tôi ra biển, cô quên ư ?

Disa cúi đầu, giọng run run :

— Em không quên đâu. Sở dĩ em không dẫn ông đi vì em đã nghe hết đầu đuôi câu chuyện. Từ nãy đến giờ em núp ngoài cửa.

— Càng tốt. Theo giao kết, cô phải đi cùng với tôi.

— Nhưng giao kết này gồm 2 điều kiện, thứ nhất, Tókita bị đánh bại, và thứ hai, em chịu theo ông.

— Cô vừa nói hồi nãy là...

— Hồi nãy ông đã dùng danh từ «giải phóng» và em đã từ chối.

— Cô tự nhận là con chim quý bị nhốt trong cái lồng son...

— Thưa ông, vâng. Song con chim quý này biết an phận thủ thường, đôi khi cũng mơ tưởng biển rộng trời cao nhưng không bao giờ dám ngẩng đến cảnh thoát cũi xô lồng... Vả lại...

— Tôi đã đọc được sự thật trong mắt cô. Cô đừng e ngại nữa, cô chỉ từ một tiếng là tôi sẵn sàng cứu cô ra.

— Ông không làm gì được đâu.

— Việc đó có dễ mặc tôi. Đành rằng hẳn giỏi võ nhưng vị tất hẳn nuốt chửng được tôi.

— Một lần nữa, em van ông. Ông đi đi. Nhiều người đã chết vì em, suốt đời em sống trong hối hận, tâm thần em chưa được hưởng sự thoải mái thì em lại sửa soạn hụp lặn trong vũng bùn tội ác. Ông Văn Bình ơi... chồng em sẽ giết ông, ông đi đi...

— Tôi sẽ giết Tokita.

— Không dè ông si tình đến thế. Em có lời nói dễ dãi, cử chỉ hơi dễ dãi, song em chỉ yêu chồng em.. Chồng em là võ sư nhu đạo hachidan..

Chồng em nhập môn từ năm lên 8, nghĩa là cấp hachidan này là kết quả của 50 năm tập luyện... 50 năm tập luyện. Ông nhớ không? Ngay tại nước Nhật ngày nay cũng chỉ có 4, 5 võ sư hachidan, họ chỉ chuyên về nhu đạo, chồng em còn giỏi thái cực đao, và đạt trình độ thượng thừa Thiếu lâm quyền. Sở dĩ chồng em không nặng tay với ông vì thấy ông tài giỏi, trên đời hiếm có, chồng em muốn thu nhận làm môn đệ... (1)

— Trời ơi, Tokita muốn thu nhận tôi làm học trò?

— Thưa vâng. Tokita nghe tiếng ông từ lâu. Tokita thường nói với em là nền võ thuật thế giới từ sau đại chiến thứ hai ngày một xuống dốc, riêng Viên Đông càng suy đồi nhiều hơn, phần vì võ Judo bị cấm đoán ở Nhật trong thời gian chiếm đóng, phần vì Hoa lục là nơi phát xuất những trường phái và danh sư vô địch lại bị nhà cầm quyền mới ở Bắc Kinh kềm kẹp, các thế võ kỳ bí dần dà bị thất truyền... Tokita tự trao cho mình cái thiên chức phục hưng và phát triển võ

1-hachidan là đệ bát đẳng đai huyền đen nhưng trên thực tế võ sư ở cấp này có thể thất đai đen hoặc đai đỏ, từ cấp 5 đen cấp 7 thì đai đỏ và trắng, còn cấp 12 nghĩa là tốt đỉnh thì đai trắng lớn. Trên thế giới chỉ có võ sư Jigoro Kano, cố sư tổ của nhu đạo là được truy thăng Shihan (12).

thuật, chồng em mỗi công tìm kiếm mà chưa gặp ai xứng đáng. Gần đây, chồng em định truyền pháp lại cho Tsu-Kiang thuộc Quốc Tế Tinh Báo Số, nhưng lại đổi ý vì Kiang tỏ ra thiếu đức hạnh, hơn nữa, chồng em muốn dạy hẳn cũng không xong vì hẳn đã bị ông hạ thủ tại Vọng Các (1).

Tòkita đã đích thân qua tận Saigon, ăn dặm ở đề với mục đích gặp gỡ và thuyết phục ông, nhưng rủi thay hồi ấy ông lại kẹt công tác ở hải ngoại, nghe nói ở châu Mỹ la-tinh gì đó.

Tòkita rất thật tâm, ông nên nhận lời đi. Tòkita nói ông là võ sĩ siêu đẳng, không người nào cùng tuổi ông sánh kịp, nên bằng mọi cách phải kết nạp ông làm môn đệ, Tòkita quý nhất bộ ấm chén dạ quang ngọc, thế mà lấy biểu ông, dù rõ Tòkita quý ông chừng nào... Tòkita còn nói là trong trường hợp không lời kéo được ông thì phải giết chết, để ngăn ngừa hậu hoạn...

— Thiết tưởng cô đã đoán được câu trả lời của tôi...

— Ông không bằng lòng...

— Vâng, không khi nào tôi bằng lòng. Tòkita biểu bộ ấm chén trị giá hai triệu mỹ kim chứ nếu

(1)- Xin đọc «Cạm bẫy trên giường Chao-Phya» đề theo dõi cuộc tranh hùng giữa Z.28 và Tsu-Kiang.

biểu cả kho tàng vô giá hàng chục, hàng trăm triệu mỹ kim tôi cũng cương quyết bác bỏ.

— Nhưng em tin lần này ông sẽ không bác bỏ:

— Tại sao?

— Vì Lib. Hsiang-pen Lih.

— Người đang nắm giữ những bí mật về chất độc Disa?

— Chính hẳn. Thiếu sự bảo trợ của thiếu tướng Tòkita ông sẽ không có hy vọng khám phá ra nơi Hsiang-pen Lih ẩn náu. Và đâu khám phá ra, ông cũng khó hy vọng triệt hạ hẳn.

— Hẳn giỏi ử?

— Em không được phép nói rõ hơn.

— Tại sao, tại sao? Tôi buộc cô trả lời.

— Em chỉ trả lời nếu ông chịu làm môn đệ của Tòkita.

— Không, không bao giờ... nếu cô bướng bỉnh cô đừng trách tôi kiếm nhả...

Chàng chộp bàn tay búp măng của giai nhân Disa. Mồ ma Cheng-Ho đã cảnh cáo chàng về sự lợi hại của Disa mà chàng không chịu đề phòng. Đến khi chàng nhớ đến lời Cheng trời trần thì đã chậm.

Bàn tay trái của nàng vung lên cùng lúc chân trái. Cùi trỏ của nàng chạm mê huyết trên ngực Văn Bình. Đầu gối của nàng cũng chạm mê huyết.

gần lỗ rốn. Bị trúng luôn 2 đòn «bọ ngựa» vào mé huyệt, đầu chàng là đại võ sư đệ bát đẳng đai đỏ như Tòkita cũng do ván tức thời, huống hồ chàng mới tòm tèm là đai đen đệ tứ...

Một lần nữa Văn Bình bị bất tỉnh vì đòn «Bạch mi quyền phổ». Chàng tướng Disa chỉ thạo vài miếng võ nhì nhằng, té ra nàng cũng là đàn chị của pho quyền bọ ngựa lưng danh.

Văn Bình sụm xuống nền nhà. Thiếu tướng Tòkita đã có mặt trong phòng không rõ từ lúc nào. Tòkita ra lệnh bằng mắt cho một tên cận vệ. Hắn lật Văn Bình nằm ngửa rồi lục lọi túi trong túi ngoài. Tất cả giấy tờ và đồ vật vãnh của chàng đều được bày ngay ngắn trên bàn.

Tòkita khoát tay hỏi :

— Có bản địa đồ không ?

Tên cận vệ đáp :

— Thưa không.

Văn Bình vẫn nằm thẳng đơ như khúc cây. Trong khi ấy thiếu tướng Tòkita nhòa cười một mình.

Chỉ có Trời mới biết lý do cái cười trớ khoáy ấy.

VII

Lim Koon

VIỆC đầu tiên sau khi Văn Bình tỉnh dậy là mở hé mắt, quan sát chung quanh. Đoạn chàng cử động xương cổ rồi đến khế nhấc tay chân. Cử động xương cổ là điều quan trọng vì đòn atemi đánh vào gáy, thường gây ra tê liệt.

Chàng thở phào nhẹ nhõm. Thân thể chàng còn nguyên, bọn Tòkita chỉ động chàng bất tỉnh chứ không chủ tâm hành hạ trọng thương. Quang cảnh từ phía hoàn toàn âm cúng. Tòkita đã tử tế cho chàng nằm giường, có nệm, mền và mùng dăng hoàng.

Chàng lăm lăm một mình :

— Cám ơn.

Bỗng chàng nghe tiếng reo mừng rỡ :

— A, ông ấy đã tỉnh.

Tiếng reo này bằng thổ ngữ Quảng Đông, và